

Газета Західноукраїнського національного університету

Університетська Думка

ОСВІТА
ДЛЯ СВІТЛА
І СВІТУ!

Виходить з 28 жовтня 1994 року

№6-7 (529-530), 26 травня 2023 р.

ЯЦУХ
Сергій
Васильович

06.08.90 – 16.03.22

ПАМ'ЯТАЄМО
ЗАГИБЛИХ

*Пам'ятаємо тих, хто воював
та загинув за єдину Україну*

Війна триває...

457-й день героїчного спротиву України російським окупантам

РАЗОМ - ДО ПЕРЕМОГИ!

КОЛЕКТИВ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ МИТНИЦІ

**звертається з проханням
про присвоєння звання Героя України
(по смертно) солдату
Яцуху Сергію Васильовичу,
який загинув 16.03.2022 у боях за оборону
міста Чернігова!**

Шановний пане Президенте!

Колектив Чернігівської митниці звертається до Вас з проханням розглянути петицію про присвоєння звання Герой України (по смертно) військовослужбовцю Збройних Сил України Яцуху Сергію Васильовичу 06.08.1990 р.н., уродженцю с. Святець Хмельницької обл., який працював державним інспектором митного поста «Нові Яриловичі» Чернігівської митниці та проживав у м.Чернігів. Сергій був завжди сумлінним працівником з виокремленим почуттям відповідальності, користувався повагою у колективі та був доборою, світлою людиною, патріотом своєї країни.

З початку повномасштабного вторгнення він пішов добровольцем захищати Батьківщину у складі 21-го окремого стрілецького батальйону Збройних Сил України, так як вважав, що захищати свою Батьківщину та дім - його обов'язок. Разом із побратимами боронив Чернігівщину, він був справжнім воїном, людиною

слова, людиною мужністю, зразком незламності та міцності духу. Вірний військовій присязі, виявив стійкість та мужність. За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Яцух Сергій по смертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Загинув 16 березня 2022 року у боях з російськими окупантами в с. Новоселівці, захищаючи місто Чернігів. Сергій Яцух отримав смертельні поранення внаслідок ворожого мінометного обстрілу. Відстоюючи та захищаючи право на наше з вами безпечне життя, він віддав своє, не шкодуючи. Він пожертвував собою заради перемоги у боротьбі за нашу свободу.

Вічна пам'ять і шана всім, хто віддав своє життя за Україну!

Автор (ініціатор):
Москаленко В'ячеслав Іванович
Дата оприлюднення:
21 квітня 2023 року

**Підтримаймо петицію
про присвоєння
звання Героя України
(по смертно) нашому
випускнику
Сергію Яцуху!**

Викладачі, студенти та працівники Західноукраїнського національного університету, тернопольяни та усі небайдужі! Звертаємося до вас із проханням підписати петицію про присвоєння звання Героя України (по смертно) нашому випускнику Сергію Васильовичу ЯЦУХУ.

Військовослужбовець Сергій Яцух народився 6 серпня 1990 року у с.Святець Хмельницької області. Він працював державним інспектором митного поста «Нові Яриловичі» Чернігівської митниці та проживав у м.Чернігів. Сергій був завжди сумлінним та відповідальним працівником, доброю й світлою людиною, патріотом своєї країни.

З початку повномасштабного вторгнення він пішов добровольцем захищати Батьківщину у складі 21-го окремого стрілецького батальйону Збройних Сил України, так як вважав, що це його обов'язок. Разом із побратимами боронив Чернігівщину, він був справжнім воїном, людиною слова, зразком незламності та міцності духу, вірним військовій присязі.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Сергій Яцух по смертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Загинув 16 березня 2022 року у боях з російськими окупантами в с. Новоселівці, захищаючи м. Чернігів. Сергій отримав смертельні поранення внаслідок ворожого мінометного обстрілу. Відстоюючи та захищаючи право на наше з вами безпечне життя, він віддав своє, не шкодуючи, пожертвував собою заради Перемоги!

Посилання на петицію: <https://petition.president.gov.ua/petition/190454>

Вам необхідно зайти за вказаним посиланням, авторизуватися і, виконуючи інструкції сайту, підписатися.

**Свою Україну любіть. Любіть її...
Во в'рем'я люте. В останню тяжку минуту За неї Господа моліть. (Тарас Шевченко)**

Спогади друга

Сергій Яцух добровільно пішов служити у Збройні сили України у найважчий для Чернігова період, і віддав державі найцінніше, – своє молоде життя!

Жорстока російсько-українська війна наробила багато біди, принесла горе і руїни до нашої мирної країни, цинічно обірвала життя численним мужнім самовідданим захисникам України, серед яких – мій друг Сергій Яцух.

Нелегко говорити про друга у минулому часі...

З Сергієм ми познайомилися приблизно у 2016 чи у 2017 році (точно не пам'ятаю). Специфіка нашої роботи така, що, періодично, нас переводили працювати з одного поста Чернігівської митниці на інший, або в інші зміни.

Так доля звела нас з Сергієм.

Не зважаючи на те, що я років на 15 старший за нього, ми здружилися. Сергій був дуже порядною і надійною людиною, на нього завжди можна було покластися. Він мав гострий розум, як в повсякденному житті, та і на роботі, доволі часто пропонував нестандартні варіанти вирішення тих чи інших завдань, адже на роботі, під час митного оформлення, іноді траплялися складні ситуації... Бувало, приїде якийсь нетиповий вантаж, і навіть більш досвідчені інспектори не були впевнені, як його правильно оформити, а Сергій не боявся труднощів, він шукав і знаходив вихід із найскладніших ситуацій.

Потім ми вже й працювали на різних постах, але наша дружба залишилася. Іноді ми ходили разом з іншими колегами дивитися футбол, відзначали разом деякі свята... Радів, що у Сергія була наречена, з якою він мріяв одружитися.

В Чернігові, на той час, більшість мешканців розмовляли російською мовою, а Сергій завжди говорив тільки українською. І мені це дуже подобалося. Можна сказати, що я перейшов на спілкування українською, у великій мірі, завдяки йому.

Сергій добровільно пішов служити у Збройні сили України, мабуть, у найважчий для Чернігова період.

Ми іноді спілкувалися по телефону, але зовсім коротко.

На жаль, прослужити йому довелося недовго – Сергій загинув 16 березня 2022 року. Я періодично намагався йому дотелефонуватися, але не зміг... Все ж не хотів припускати найгіршого, думав, може, щось з телефоном...

Коли Сергій загинув, то побратими декілька днів не могли забрати його тіло з позиції, – такі потужні були обстріли.

Потім з'явилася інформація, що, начебто, тіло знаходиться в одному з моргів Чернігова. Я пішов шукати, і в одному з моргів це підтвердили. У мене ще жевріла надія, що, може, це якась помилка, і то не Сергій... Хотів подивитися. Але тіло мені не показали. Сказали, що тіла загинув – у рефрижераторі, в замороженому стані.

Потім з батьком Сергія ми обговорювали варіанти, як доправити тіло на його малу батьківщину – до Теофіполя, що на Хмельниччині.

Чернігів тоді був майже в оточенні, і не було можливості вивезти тіло мого друга.

Я й до військових звертався, але вони відповіли, що навіть поранених евакуювати не мають змоги, не кажучи вже загиблих.

Тіло Сергія батьки забрали вже пізніше, коли з'явилася найменша можливість проїхати в Чернігів.

Звичайно, зараз мені дуже не вистачає Сергія, не вистачає того позитиву, який відчував, перебуваючи поруч з ним...

Іноді не віриться що він загинув.

Щоденно, коли о 9:00 триває загальнонаціональна хвилина мовчання, мені згадується Сергій.

Я хотів, щоби держава гідно пошанувала пам'ять мого друга, тому й ініціював Петицію про присвоєння звання Героя України (посмертно) Сергію Яцуху!

Колеги і друзі пам'ятають Сергія і завжди згадують його добрим словом.

Планую найближчим часом побувати на його могилі – хочу провідати друга.

Насамкінець хочу додати таке: у житті зустрічаються люди, що наговорять на мільйон, а зроблять на копійку. А Сергій – навпаки, якщо бачив, що потрібна допомога, чи то на роботі, чи у буденному житті, завжди включався і допомагав.

Навіть на фотографіях Сергій такий, яким і вжитті був, – наперед ніколи не ліз, зайвого не говорив, але якщо потрібна була допомога, то він робив усе, що від нього залежало, іноді – навіть навіть більше.

На фото (внизу): ми на день Чернігова, у складі команди від митниці, брали участь в пробігу. Сергій – у задньому ряду, справа, а я теж в задньому ряду – другий зліва; (вгорі) – службовці Чернігівської митниці.

В'ячеслав МОСКАЛЕНКО,
головний державний інспектор
Чернігівської митниці,
радник митної служби III рангу

Якою буде наша рідна Україна – залежить від нас, від кожного з нас. (Любомир Гузар)

Спогади деканів

Гордимся, що саме на нашому факультеті навчався відважний Герой України!

Сергій Яцух був студентом 5 курсу, а саме магістром програми «Фінанси в системі митних органів» групи ФМОм-51 денної форми навчання факультету фінансів (нині фінансів та обліку) спеціальності «Фінанси та кредит».

У той час я був доцентом кафедри податків та фіскальної політики факультету фінансів Тернопільського національного економічного університету, у магістрів викладав дисципліну «Податковий менеджмент» і пам'ятаю Сергія, як допитливого і надзвичайно працьовитого студента, якого глибоко цікавили актуальні питання та перспективи розвитку податкової і митної системи України.

У нас часто заняття проводились у формі дискусії, у якій брали участь усі студенти. І я пам'ятаю, як уже тоді Сергій цікавився нюансами своєї майбутньої професії як працівника митних органів, що у подальшому, фактично, так і сталося: він працював на Чернігівській митниці, успішно використовуючи теоретичні і практичні знання, здобуті в університеті.

Це був той студент, який вступив на навчання у магістратуру, чітко усвідомлюючи, що він буде працівником митної служби України.

Сергій з-поміж інших студентів вирізнявся дисциплінованістю, активно відвідував лекції і практичні заняття, формуючи необхідну базу знань для застосування у своїй майбутній роботі. Сергій надзвичайно любив свій університет і факультет.

Лише позитивні слова я можу сказати і про людські якості Сергія, які проявлялися у порядності, інтелігентності, скромності, любові до України. Крім того, ми часто розмовляли про футбол, тому що я цікавився цим видом спорту і, як виявилось, Сергій теж був фанатом як вітчизняного, так і світового футболу: хлопець знав багато цікавого про футболістів, команди.

Можна сказати, що університет, його середовище виховало справжнього патріота України. Ми гордимся, що саме на нашому факультеті навчався Сергій Яцух!

Андрій КІЗИМА,

декан факультету фінансів та обліку Західноукраїнського національного університету,
кандидат економічних наук, доцент

На фото – під час Акції Пам'яті випускника університету Сергія ЯЦУХА у залі засідань Вченої ради ЗНУ виступає ректор класичного університету Тернополя професор Андрій КРИСОВАТИЙ

Вступивши добровольцем до лав Збройних сил України, Сергій Яцух пройшов все пекло війни і загинув, як Герой!

Життя непередбачуване...

Спілкуючись зі студентами під час навчання, бажаючи їм досягнути висот у кар'єрному зростанні, ніхто навіть подумати не міг, що доведеться згадувати випускників, які віддали життя за волю і незалежність країни у III тисячолітті.

Непоправна російсько-українська війна забирає життя найкращих синів і доньок України.

Сьогодні з особливим смутком хочу згадати випускника факультету фінансів 2012 року Сергія Яцуха.

Якщо коротко, – то це був, на перший погляд, звичайний студент.

Сергій не був активістом факультету, але завжди був пунктуальним щодо виконання поставлених йому завдань.

Це був дисциплінований, веселий, життєрадісний студент, який сприймав довколишній світ таким, яким він є, але з глибоким власним переконанням та виваженістю.

Тут хочеться віддати належне батькам Сергія за виховання сина, прищеплення йому таких людських якостей, як повага до викладачів, почуття обов'язку, щедрість і добродушність стосовно своїх друзів та ровесників.

Це не порожні слова, адже ще древні греки говорили, що із глечика можна налити тільки те, що у нього наліто. Так і з людиною. Даремне від неї чекати будь-яких добрих діл, якщо вона ними не наділена, якщо у неї відсутні чисто людські якості.

Сергій якраз був наділений Богом і йому батьками були прищеплені такі риси характеру, як патріотизм, відповідальність, обов'язковість, любов до самого життя...

Саме людина, яка має згадані якості, ніколи не ставить перед собою запитання, чому саме я, а навпаки, запитує себе – хто, як не я?

Адже вступивши добровольцем до лав Збройних сил України, Сергій Яцух пройшов все пекло російсько-української війни і загинув, як герой.

Дорогі батьки, прийміть мої щирі співчуття у зв'язку із загибеллю Вашого єдиного сина. Пам'ять про Вашого Сергія житиме у віках.

Слава Україні! Героям слава!

Ігор ГУЦАЛ,
декан факультету фінансів (2009-2016),
д.е.н., професор кафедри фінансових
технологій і банківської справи
факультету фінансів та обліку

Ніхто нам не збудує держави, коли ми її самі не збудуємо, і ніхто з нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути. (Василь Липинський)

Спогади куратора

Подвиг Сергія Яцуха є нашим обов'язком – пам'ятати, вірити і принести світло на його пошану!

Блажен,
хто тратити уміє,
коли заходить час утрат,
аби лишилася надія
і виростала востократ...

Василь Стус

Сумна звістка, що прилетіла зненацька, змусила мене в особливий спосіб згадати випускника кафедри Податків та фіскальної політики ТНЕУ Сергія Яцуха, який загинув при обороні Чернігова, та повернутися у ті роки, коли Сергій був студентом, а я – куратором групи, у якій він навчався.

Староста колишньої Фмо – 31, а саме з такою абрєвіатурою я зустріла їх вперше як куратор групи, Ірина, навіть не наважилася мені зателефонувати, хоча ми донині підтримуємо зв'язок. Вона лише надіслала смс-повідомлення.

Пізніше, коли Ірина розповідала, як раптово дізналася про загибель одногрупника, ми обидві були приголомшені і довго не могли отямитися.

Фмо-31 – це та група, з якими перебуваю на зв'язку довгі роки.

Донині пам'ятаю їхні обличчя, бачу, як зараз, де хто сидів, за якою партою в аудиторії... Пам'ятаю, хто з ким товаришував, хто у кого був закоханий...

Ми разом добре проводили час: вчилися, відпочивали, подорожували, втілювали різні наукові, просвітницькі заходи, перемагали у конкурсах, змаганнях, їздили на екскурсії, відвідували дитячі будинки, будинки для літніх людей, а також просто спілкувалися...

Це була дуже дружня група. Там завжди панувала виняткова атмосфера, де кожен мав особливе значення.

Сергій Яцух був серед цих неймовірно талановитих, щирих і світлих людей, завжди на позитиві зі світлим поглядом і теплою усмішкою.

Вчився Сергій старанно, ніколи не шукав легких шляхів. Ця риса залишилася у його характері назавжди.

Пригадую, як одного разу, після чергової «виховної розмови» на тему патріотизму, запропонувала своїм студентам екскурсію до Тернопільського архіву, де виставлялася експозиція, присвячена становленню української державності та першій у світі Конституції України Пилипа Орлика.

З'ясувавши ситуацію, виявилось, що єдина можливість потрапити в архів була о 8 годині ранку.

О такій порі не кожен зміг пересилити юнацькі лінощі, прокинутися рано і перед початком пар приїхати в іншу частину міста на екскурсію.

Прибули найстійкіші!
Сергій теж був серед цих студентів (на фото – крайній зліва).

Сергій ніколи не відмовляв у жодному проханні про допомогу, завжди охоче підтримував будь-яку ініціативу одногрупників і допомагав її реалізувати.

Вірність власним принципам, позитивний настрій та вміння вчасно проявити співчуття, допомогу і взаємовиручку засвідчували його як хорошого друга.

Я переконана, що колеги та побратими цінували Сергія саме за це.

Сергій Яцух залишиться для усіх нас героєм, одним із тих, які в перші дні повномасштабного вторгнення країни-агресора на територію України мужньо стали на її захист.

Низький уклін та вдячність батькам за Сергія, які упорядж життя виховували свого єдиного сина шляхетною і жертвовною людиною, але російсько-українська війна відбрала у них найдорожче, що у них було – сина!

Співчуюю батькам Сергія Яцуха, чия втрата є неоціненною, їхній біль є невгамовним, однак подвиг їхнього сина є нашим обов'язком – щоби пам'ятати, вірити і принести світло на його пошану.

Галина ВАСИЛЕВСЬКА, куратор групи Фмо-31, кандидат економічних наук, доцент кафедри податків та фіскальної політики ЗНУ

Я знаю вас, нащадки запорожців, Я вірю вам і низько б'ю чолом. Дивлюсь на вас і вірою займаюсь, І б'ю поламаним крилом. (Олександр Олесь)

Акція Пам'яті

У ДЕНЬ ГЕРОЇВ У КЛАСИЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ТЕРНОПОЛЯ ВШАНУВАЛИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ СВОГО ВИПУСКНИКА, ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ СЕРГІЯ ЯЦУХА

23 травня, у День Героїв, родина Західноукраїнського національного університету вшанувала світлу пам'ять випускника ЗУНУ, захисника України Сергія Яцуха.

Українці – нескорена нація, сильна, переможна, адже у жилах нашої крові патріотизм та любов до рідної землі. Сьогодні простягається до висот наша молитва, ми просимо Всевишнього, аби він дарував нашій державі перемогу, мир, міць та силу.

Розпочали захід із пісні «Молитва», яку виконала Ірина Гонташ.

Щоденно у запеклих боях і неймовірних стражданнях війна забирає життя вірних синів і доньок України. Звертаючись до батьків Героя, ректор класичного університету Тернополя Андрій Крисоватий сказав: *«Сергій був відповідальним юнаком, добрим та щирим, адже таким його виховали саме ви – батьки. Він відчував біль своєї держави, вболівав за її долю, мав активну громадянську позицію й віддав заради рідної землі найцінніше – своє життя. Пам'ять про Сергія буде вічною. Ми гордимся, що він випускник нашого університету! Дякуємо вам за сина!»*

Військовослужбовець Сергій Яцух народився 6 серпня 1990 року у с.Святець Хмельницької області. Він працював державним інспектором митного поста «Нові Яриловичі» Чернігівської митниці та проживав у м.Чернігів. З початку повномасштабного вторгнення він пішов добровольцем захищати Батьківщину у складі 21-го окремого стрілецького батальйону Збройних Сил України, адже вважав, що це його обов'язок. Разом із побратимами боронив Чернігівщину, він був справжнім воїном, людиною слова, зразком незламності та міцності духу, вірним військовій присязі.

Загинув 16 березня 2022 року у боях з російськими окупантами в с. Новоселівці, захищаючи м. Чернігів. Сергій отримав смертельні поранення внаслідок ворожого мінометного обстрілу. Відстоюючи та захищаючи право на наше з вами безпечне життя, він віддав своє, не шкодуючи, пожертвував собою заради перемоги!

(Закінчення на 7 стор.)

Тобі, Україно моя,
і перший мій подих, і подих останній тобі. (Василь Еллан-Блакитний)

СЕРГІЙ ЯЦУХ – ГОРДІСТЬ ЗУНУ, СЛЬОЗИ СМУТКУ І ДУШЕВНИЙ ЩЕМ ВЕЛИКОЇ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ РОДИНИ...

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Сергій Яцух посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Декан факультету фінансів та обліку ЗУНУ Андрій Кізима, кураторка групи Галина Василевська та одногрупники поділилися спогадами про студентські роки Сергія Яцуха.

На акції пам'яті була присутня родина Сергія: мати Галина, батько Василь, наречена Марина.

Батько Василь Леонідович зазначив: *«Сергій був світлою та позитивною людиною, не впадав у відчай, завжди допомагав своїм ближнім, але жорстока війна росії проти України забрала його життя. Я прошу усіх вас пам'ятати тих, хто боровся, хто продовжує захищати нас, адже усі вони – наші Герої!»*

Ще довго болітиме материнська й батьківська рана, краятиметься серце коханої, і слова мало чим розрадіять...

Хвилююче звучала пісня «Плакала калина», яку виконала Любов Шарган.

У вдячності схилиємося перед тобою, Сергію. Сьогодні ти у засвітах, у небесній блакиті, але там ти продовжуєш захищати рідний край. Низький уклін, Герою!

Свою вірою у перемогу зігріла серця кожного Ілона Дядьо, яка співала про незламну Україну.

Сергій Яцух – наша гордість, наші сльози і наш душевний щем...

Слава усім Героям України!

Викладачі, студенти та працівники Західноукраїнського національного університету, тернопільяни та усі небайдужі! Звертаємося до вас із проханням підписати петицію про присвоєння звання Героя України (посмертно) нашому випускнику Сергію Васильовичу Яцуху:

<https://petition.president.gov.ua/petition/190454>

Відділ інформації та зв'язків з громадськістю ЗУНУ

Самостійну державу може здобути собі український народ тільки власною боротьбою і трудом. (Степан Бандера)

Спогади батьків

Наш син Герой – він загинув за волю і незалежність України!

Мабуть, немає у світі більшого горя, аніж коли батьки хоронять власних дітей. Російсько-українська війна принесла до нашої оселі непоправну втрату – наш син Сергій Яцух став Воїном Світла!

Сергій був, є і назавжди залишиться дуже хорошим сином, найкращим на всій Землі. Він дуже любив, поважав, шанував і нас – батьків, і всіх людей. Надзвичайно любив і поважав свою бабусю. До друзів, сусідів ставився завжди з розумінням і повагою. Для нас, батьків, хотів, щоби ми побачили більше світу, щоби ми все найсмачніше скуштували, щоби ми собі ні в чому не відмовляли. Я думаю, що всі, хто знав нашого Сергія, ніхто про нього не скаже нічого поганого, бо він був дуже-дуже хорошою і порядною людиною. Завжди жив для інших, намагався нікого не образити і всім, чим міг, усім допомагав.

Наш Сергій мріяв жити в сім'ї і створити свою сім'ю, з нареченою Мариною уже готувався до офіційного шлюбу. Ми тишилися, бо дуже хотіли внучат. Мріяв про своє родинне гніздечко, хотів, щоби у ньому було світло і затишно, щоби щасливо рости дітей. Сергій надзвичайно любив свою роботу, вона йому подобалася, все у нього виходило.

Наш син дуже багато читав книжок, особливо в електронному варіанті. Пісні йому були до вподоби українські, бо Сергій був ширим українцем. Знаю, що йому подобалися пісні Квітки Цісик, гурт «Kalush Orchestra». Останнім часом часто любив підспівувати пісню «Батько наш – Бандера, Україна – мати, ми за Україну йдемо воювати...»

Коли у 2014 році розпочалася антитерористична операція і мій чоловік Василь пішов воювати, то наш Сергій, в силу своїх можливостей, працював волонтером – купував аптечки, медикаменти, одяг, спорядження і для свого тата, і для нашого земляка Сергія Бітківського. Коли батько із земляком ще були в Сумах (перед Донецьким аеропортом), то возив їм продукти харчування, сигарети...

А коли 24.02.2022 року розпочалася повномасштабна російсько-українська війна, наш син одразу свідомо вирішив захищати Україну, в нього навіть думки не було залишати Чернігів, який дуже любив. Зразу сказав: «Будемо захищати Україну, будемо бити орків». Ніякі мої благання та вмовляння на нього не діяли. Сергій мав свою тверду позицію, і з самого ранку 24 лютого, разом з другом, пішов в Чернігівський міський територіальний центр комплектування та соціальної підтримки (ТЦК та СП), але до лав Збройних сил України був зарахований на початку березня – воював у 21-му окремому стрілецькому батальйоні.

Сергій завжди знаходив можливість зателефонувати додому, переймався, як ми, знав, що тато також служив – дуже переживав за нього. А за себе мало що розповідав – у нього завжди все було добре. Також дуже переймався тим, що його наречена Марина залишилася у Чернігові, просив,

щоби негайно виїжджала... Ми обіцяли йому, що зустрінемо і заберемо Марину чи з Хмельницького, чи з Тернополя.

Але уже 16 березня 2022 року наш син загинув у боях за Чернігів.

За поданням військової частини був представлений на присвоєння йому ордена «За мужність» III ст. (посмертно).

Указом Президента України від 02 травня 2022 року №293 – за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Сергій Яцух посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Дякуємо державі за пошанівку нашого сина.

Галина ЯЦУХ, мама, випускниця Кременецького медичного училища, медична сестра Теофіпольської центральної лікарні

* * *

Спогади про сина продовжує батько – Василь ЯЦУХ, вчитель фізичної культури та предмету «Захист України» Теофіпольського ліцею №3 Хмельницької області, випускник Вінницького педагогічного інституту, директор ГО «ТРО УЧАСНИКІВ АТО»

Інформаційна довідка: Василь ЯЦУХ мобілізувався у 2014 році, пройшов перепідготовку при Львівському інституті сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного і був направлений у 93 окрему механізовану бригаду, у 1 батальйон; у складі бригади захищав Донецький аеропорт, Піски, Опитне. У вересні 2015 року демобілізувався.

Із початком повномасштабної російсько-української війни знову був призваний до лав Збройних сил України та призначений командиром роти охорони 8 відділу Хмельницького районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки – тоді ж організували блокпости на Хмельниччині, несли службу, охороняли важливі об'єкти.

Після загибелі сина Сергія демобілізувався у серпні 2022 року.

- Колись я думав, що найстрашніше – це смерть побратимів. А через 9 років зрозумів, що найстрашніше – коли хорониш власного

сина. Єдиного сина, який дуже любив спорт, захоплювався футболом, з яким у дитинстві щодня ходили у спортзал і проводили ігри з м'ячем, з яким їздили рибалити на ставки і на річку Полква; з яким смакували лісовими черешнями, за котрими Сергій вмів і прудко вилізав навіть на найвищі дерева...

24-го лютого 2022 року син зателефонував раненько і повідомив, що почалася війна. Він до того знав, що це все буде. Працював на митному посту, на кордоні і знав про те, де збиралися війська, техніка.

Коли російські війська увійшли в місто, щоби зупинити танки і БМП – Сергій робив все, що міг. Разом з другом виготовляли запалювальні суміші, возили їжу на блокпости...

Сергій в армії не служив і військової підготовки не проходив. Але із початком війни вперто ходив до військкомату, і таки домігся свого: 6 березня Сергій уже захищав Чернігів, воював.

Син розповідав, що їх з літаків обстрілювали, бомби скидали на них. Їх обстрілювали зі всіх видів зброї. Це не бій був, це просто був розстріл.

16 березня 2022 року, під час мінометного обстрілу в селі Новоселівці, Сергій отримав смертельні поранення.

«Прилетіло» біля нього, поранило напарника. Він просто висунувся, щоби подивитися, що з ним, щоби допомогти йому. В той час прилетіла ще одна міна, і наш Сергій загинув», – розповів батько Василь Яцух – кіборг з 93 бригади, захисник Донецького аеропорту у 2014-му році.

Для нас дуже важливо, щоби пам'ятали про сина зберігалася.

21 квітня 2023 року на сайті Президента України колеги Сергія зареєстрували петицію про присвоєння Сергію Яцуху звання Героя України. Зараз там понад 11 тисяч підписів. Потрібно 25 тисяч, тоді розглянуть цю петицію про присвоєння йому Героя України.

Було би добре, щоби пам'ятали нашого сина, щоби прийдешні покоління пам'ятали, що були такі Герої, які на початку третього тисячоліття захищали Україну», – каже Василь Яцух.

Просимо людей доброї волі підтримати петицію про присвоєння Сергію Яцуху звання Героя України (посмертно).

Мова – це наша національна ознака, в мові – культурна сутність нашої свідомості! (Іван Огієнко)

БАТЬКИ Сергія ЯЦУХА просять підтримати петицію про присвоєння звання Героя України їхньому синові (помертню)

Ми – батьки загиблого Героя Сергія Яцуха – звертаємося до усіх небайдужих людей з проханням підписати петицію про присвоєння звання Героя України (помертню) військовослужбовцю Збройних сил України Яцуху Сергію Васильовичу.

Сергій народився 6 серпня 1990 року у селі Святець Хмельницької області. Закінчив факультет фінансів та обліку Західноукраїнського національного університету (раніше – ТНЕУ), опанувавши спеціальність «Митна справа». Працював державним інспектором митного поста «Нові Яриловичі» Чернігівської митниці.

Сергій був хорошим сином, сумлінним студентом та працівником з високим почуттям відповідальності, доброю, світлою людиною, патріотом України.

З початку повномасштабної російсько-української війни наш син пішов добровольцем захищати рідну землю у складі 21-го окремого стрілецького батальйону Збройних сил України, адже вважав своїм обов'язком захищати свою родину, свій дім, свою країну.

Разом із побратимами Сергій боронив Чернігівщину, був відважним воїном, людиною слова, взірцем незламності та міцності духу. Наш син був вірний військовій присязі, виявив стійкість і віддав своє життя у боротьбі за вільну Україну!

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Яцух Сергій помертню нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Сергій Яцух отримав смертельні поранення внаслідок ворожого мінометного обстрілу. Загинув 16 березня 2022 року у боях з російськими окупантами в селі Новоселівці, захищаючи місто Чернігів.

Відстоюючи та захищаючи право на нашу з вами безпеку та спокій, наш син віддав найцінніше, що мав, – своє життя.

Сергій Яцух пожертвував собою заради перемоги в російсько-українській війні – за нашу свободу.

Вічна пам'ять і шана усім, хто віддав своє життя за Україну!

Галина і Василь ЯЦУХ

Російсько-українська війна завчасу обірвала життя Сергія, який разом із нареченою Мариною мріяв стати на рушничок щастя...

Війна – це горе, біль, нескінченний смуток у душах людей, які втратили рідних, друзів, коханих...

Моя співрозмовниця – Марина Крисько, красуня із Чернігівщини, яка готувалася стати на рушничок щастя із Сергієм Яцухом, якби не війна...

- Марино, війна увірвалася хижим птахом у Ваші стосунки... Сергій став захисником Вашого щастя, рідного краю, України... Що робили Ви? Як підтримували нареченого?

- О 24.00 у ніч на 24.02 2022 Сергій зателефонував і повідомив, що прийде з роботи раніше. Але о 4 ранку – коли уже був перший ворожий «прильот» – його вдома ще не було. Як виявилось пізніше, Сергій відвозив військового медика на другий кінець Чернігова. А ще Сергій повідомив мене, що йде воювати – захищати Україну.

Спочатку я стримувала свого нареченого, просила його не йти воювати... Заради Сергія я залишилася у Чернігові, який постійно обстрілювали вороги. Та все було дарма – Сергій рвався на фронт! І тоді я вирішила допомагати коханому усім, чим тільки зможу.

Сергій дуже турбувався про мене. Він привіз мене до мого двоюрідного брата Олега, де ми переховувалися у підвалі. Сергій через день пішов воювати, але йому не вистачило зброї, і він повернувся.

Ми робили коктейлі молотова, готували їжу добровольцям, яку Сергій носив на блокпости. Допоки бійці їли, Сергій вчився працювати зі зброєю – розбирав та збирав автомати... Потім Сергій все ж пішов на війну. Їхнє навчання проходило у підвалах... Сергій воював у 21-му окремому стрілецькому батальйоні. Такі бійці, як Сергій, відважно стримували ворожу навалу... Але 16 березня рашистська міна смертельно поранила мого нареченого.

- Що говорило Ваше серце?

- У той час я не розуміла, чому плачу гіркими сльозами... Плакало моє серце – воно відчувало втрату найдорожчої людини – мого коханого Сергія, з яким ми невдовзі збиралися стати на рушничок щастя. Тринадцять днів я не знаходила собі місця, скрізь шукала Сергія, а 29 березня 2022 року мені сказали шукати його у морзі.

З пошуком Сергія Яцуха допомагала поліція.

30 березня 2022 року я дізналася, що мій Сергій точно став Воїном Світла.

Не вірила у смерть коханого...

Сподівалася на диво...

Але реальність була невідворотною – жаклива російсько-українська війна забрала життя мого нареченого Сергія.

- Кохання могутніше за війну! Кохання сильніше за смерть! Марино, тепер Вам треба жити так, щоби бути щасливою і за себе, і за Сергія, який бачить Вас з Осіяних Небес... Чи думали Ви, як житимете далі? Можливо, Вам захочеться посадити дерево чи квітучий куц - на Світлий спомин про Ваше - хай коротке, але таке благословенне кохання із Сергієм Яцухом - вірним сином українського народу, який з перших днів повномасштабної російсько-української війни став до лав Захисників держави і віддав за Україну найцінніше - своє молоде життя.

- Розуміння, як маю жити – нема. Розумію, що маю йти на роботу. Що потрібно задіяти себе. Працювати. Бути корисною.

- Батьки Сергія осиротіли, втрапивши свого єдиного сина, але вони люблять Вас як донечку... Як будете спілкуватися з ними надалі?

- Батьки Сергія дуже добрі люди, вони гарно ставляться до мене. Звісно, мені хотілось би підтримувати з ними стосунки. Я для себе вирішила, що маю їх розраджувати, бо їм важко. Особливо мамі Галі. Розумію, що Сергій залишив мені ще двох батьків – маму Галю і тата Василя. Мій Сергій був уже добрим, ніжним, чуйним сином... Сподіваюся, що і я буду хорошою донькою батькам мого нареченого Сергія.

З Мариною КРИСЬКО
розмовляла Марія Баліцька

Без будь-кого з нас Батьківщина може обійтися, але будь-хто з нас без Батьківщини – ніщо. (Василь Сухомлинський)

Спогади ровесників

Сергій був моїм найкращим другом і вірним сином України, за волю якої віддав своє життя!

Я маю багато друзів, але Сергій Яцук серед усіх був найкращим другом.

З Сергієм ми познайомилися в університеті – навчалися в одній групі.

Сергій був добрий та веселий хлопець, жвавий та бадьорий.

Також він був сміливою і сильною людиною. Він дуже любив футбол. З ним завжди було весело. Він ніколи в біді не залишав.

Вірний і відданий друг, надійний товариш, який ніколи не зрадив, не пліткував і не заздрив успіхам – це все про Сергія Яцука.

Ми завжди були разом усі студентські роки.

Після закінчення університету ми продовжували спілкуватися, на будь яке свято ми завжди телефонували одне одному, і у будні ми також здзвонювалися до того часу, поки війна не забрала мого найкращого друга.

Втратити друга – це немовби втратити частинку себе.

Кажуть, що Бог забирає до Себе найкращих...

Сергій був найкращим моїм другом і вірним сином України, за волю якої віддав своє життя.

Світла пам'ять тобі, наш Герою!

Герої не вмирають...

Слава Україні! Героям слава!

Олеся ПОЛЯКОВА
(ЯРМОЛЮК)

Мій добрий, щирий і тактовний одноклассник Сергій - Герой України!

Побачивши повідомлення про загибель свого одноклассника Сергія – оторопіла.

Спочатку подумала, може – це помилка, може – просто поранення.

Далі – довго плакала.

Я ніяк не могла повірити, що цього доброго, щирого, усміхненого хлопчини вже нема з нами, що він загинув на війні.

В моїй пам'яті виринають лише самі світлі та теплі спогади про Сергія Яцука – простий, з тихим та добрим характером, щирий, надзвичайно тактовний та завжди готовий допомогти, якщо це потрібно.

Споживай з миром, воїне!

Ти поклав свою голову за нас усіх.
Слава Герою України!

Тетяна НЕДАШКОВСЬКА
(ПОДВОРНА)
інспектор Рівненської митниці,
одноклассниця Сергія

Держави стоять не на династії,
а на внутрішній єдності і силі народу. (Олена Теліга)

Сергій Яцух віддав життя за Україну, яку любив понад усе!

Як класний керівник, я чудово знала усіх своїх учнів, завжди була в курсі їхніх талантів, прагнень, досягнень і перемог.

Про Сергія Яцуха хочу розповісти якомога більше.

Сергій зростав у благополучній родині єдиною втіхою, найдорожчим, що у батьків було. Під час родинних свят Сергій з гордістю наголошував: «Я разом з батьком повинен бути чоловічою підтримкою для мами. Вона ж у нас одна – ніжна і добра».

У сім'ї Сергій мав свої обов'язки, він охоче допомагав батькам у домашніх справах. Це спонукало його відчувати себе корисним.

Як класний керівник, вже у шкільні роки помітила, перш за все, його впевненість у власних силах.

Сергій був спокійним і врівноваженим, завжди знав, чого він хоче.

Учень активно проявляв свої емоції як на перервах, так і в позаурочний час, та досить вправно ними керував.

Енергійний.

Ми досить часто усім класом подорожували, ходили в ліс, їздили на екскурсії визначними місцями України, відпочивали на морі, відвідували численні місця сили на Тернопіллі, побували у Львові, в Острозі та у столиці нашої держави – Києві!

І куди би нас не завела доля, скрізь Сергій Яцух був товариським, щирим, доброзичливим, енергійним, умів належно оцінити ситуацію, яка склалася, і не тільки словом, а й ділом знаходив правильний вихід із неї.

У шкільному колективі Сергій почував себе вільно, але й образити ані себе, ані своїх друзів не дозволяв.

Юнак був дуже дружелюбним. Він завойовував прихильність своєю ввічливістю, норомом та кмітливістю. Ніколи свідомо не проявляв бажання

керувати, але чітко виявляв усі ознаки хорошого лідера.

Організованість, авторитет, харизма, справедливість – це слова, які сповна характеризують Сергія Яцуха.

Сергій був старанним учнем. Він чітко уявляв важливість навчання. До виконання доручень ставився сумлінно. Часто був ініціатором добрих справ.

Сім'я підтримувала Сергія у його баченнях та прагненнях. Гарне виховання в родині, де мама і тато були хорошим прикладом, вірними друзями і порадиниками своєму синові, полегшувало мою роботу як класного керівника і приносило лиш гарні результати такої взаємодії, адже батько – мій колега Василь Леонідович – учитель фізкультури та предмету «Захист України», у 2014 році добровільно пішов захищати рідну землю і проявив себе як мужній воїн і талановитий командир. Сьогодні В. Л. Яцух – почесний громадянин Теофіполя.

Отже, у Яцухів по-іншому бути й не могло.

Швидко пролетіли шкільні роки... Пригадую випускний, коли Сергій розповів мені, що мріє опанувати митну справу.

А вже через рік студент ТНЕУ запросив мене в кафе – на чашку кави, де щиро ділився своїми успіхами, майбутніми планами, був задоволений обраною професією, вдячний учителям.

У своєму юному віці Сергій досяг чимало. Отримавши вищу освіту за омріяною спеціальністю «фінанси в системі митних органів», добросовісно і відповідально працював державним інспектором митного поста на Чернігівщині. Любив дотепні жарти. Кохав. Мріяв про власну сім'ю, про хороше майбутнє, про щастя, про спокій на кордонах держави, бо найсильнішою його чоловічою рисою була доброта.

Зібраний і витривалий, рішучий і мужній, з високою почуттям відповідальності, не вагаючись, з перших днів повномасштабної російсько-української війни, Сергій добровільно пішов боротися за вільну незалежну Україну.

Він був справжнім воїном, зразком незламності духу та стійкості.

Боєць 21 окремого стрілецького батальйону ЗСУ Яцух Сергій Васильович 16 березня 2022 року загинув у вогненному бою під Черніговом. Вічний спочинок знайшов у рідному Теофіполі (див. фото).

Сотні мешканців Теофіпольської громади, утворивши живий коридор, навколішки провели в останню путь Сергія Яцуха. Йому назавжди 31 рік.

Сергієві би жити і жити...

На жаль, доля розпорядилася інакше... І дивляться на нас з небесної сини його виразні чесні очі на, як і раніше, усміхненому обличчі...

Знаю напевне, що Сергій не шкодує за тим, що так склалося...

Його молода душа поспішила до раю...

Та, якби потрібно було, він усе би повторив знову, адже віддав життя за батьківщину, яку любив понад усе! За нашу з вами свободу.

Сергій заслуговує на більше.

Своїми діями, своїм гідним прикладом патріотизму, любові до рідної землі, синівської відданості українському народу, безсумнівно, він достойний звання Герой України – посмертно.

Яцух Сергій – наша гордість, наш герой. А герої не вмирають.

Слава герою! Слава Україні.

Євгенія ДЕМ'ЯНОВА,
класний керівник Сергія Яцуха –
випускника Теофіпольської ЗОШ І-ІІІ
ступенів Хмельницької області

Бути українцем – це значить бути постійно в стані доказування свого права на існування. (Володимир Винниченко)

І стоїть Україна перед нашим духовним зором у вогні,
як неопалима купина. (Олександр Довженко)

Якби вмiла говорити Десна, вона би розповіла, як новiтнi Герої України стають Воїнами Свiтла!

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.

Зачарована Десна розчарувалася на світанку 24 лютого 2022 року, коли росія розпочала повномасштабну війну проти України.

Чернігівщина – область, що межує з двома країнами-агресорами. З часом стало зрозуміло, що з території республіки білорусь злочинні війська просто почали вести ракетний обстріл.

З метою окупації російські війська не змогли зайти у Чернігів, а були зупинені на його околицях відважними захисниками України.

Сергій Яцух був одним з перших, хто зупиняв ворога на чернігівському напрямку. Він воював у складі 21-го окремого стрілецького батальйону ЗСУ.

Розлючений ворог наносив по цивільній інфраструктурі міста авіаудари, ракетні удари, у тому числі касетними боеприпасами, розмістивши свої сили по селах.

Десна злякано споглядала, як у селі Новоселівці, що розкинулося на її правому березі за 9 кілометрів від Чернігова і в якому до війни мешкало приблизно тисяча людей, ворожі авіабомбардування, артобстріли та пожежі нищать навколишні будинки, залишаючи місиво з цегли, металу та особистих речей, вщент спалюючи автівки. Бомби, що не розірвалися, страхітливо чорніли посеред дороги, утворивши вирви – глибші за людський зріст...

У селі не залишилося жодного вцілілого будинку. І саме у Новоселівці навічно зупинив свій земний лет мужній боєць Збройних сил України Сергій Яцух.

Ця російсько-українська війна, що триває понад рік, уже назавжди вписана в історію нашої держави.

Як і новітні Герої, які – добровільно – ставали до лав Збройних сил України і ціною власного життя виборювали волю і незалежність України, честь і гідність українців.

Серед таких свідомих добровольців – випускник Західноукраїнського національного університету Сергій Яцух!

Відомо, що у кожній людині є вибір!

У мирний час вибір робити легше, адже є розуміння, що завжди можна усе почати спочатку.

І вибором Сергія Яцуха було жити і працювати для України: любити своїх батьків, чесно виконувати посадові обов'язки на посаді державного інспектора митного поста «Нові Яриловичі» Чернігівської митниці, поважати колег, створити сім'ю з коханою дівчиною, добудувати будинок, посадити сад, народити дітей...

Але його мрії зруйнувала російсько-українська війна.

Одному Богу відомо, скільки зусиль, нервів та здоров'я віддав Сергій, щоби стати до лав Збройних сил України.

Це був його вибір!

І робив він такий виважений крок у своєму молодому житті не заради слави чи визнання, а заради коханої, батьків, колег, українців та України!

Сергій змінив краватку на камуфляж, митну справу – на кулемет, комфорт і затишок – на холодні окопи, щоби захистити усіх, кого любив, щоби врятувати свою країну, за яку століттями боролися і полягли мільйони, і на яку 24 лютого 2022 року віроломно напала росія.

Якби вмiла говорити Десна, то вона би розповіла, що у боях під Черніговом Сергій Яцух був стійким, мужнім, відважним, адже батько – вчитель фізкультури – ще зі шкільної партії виховував його у дусі не рятуватися, щоби завжди перемагати!

Ось і згодилася Сергієві батьківська наука – захищати країну і перемагати ворога. Як і повчання легендарного Олександра Довженка: «Забудеш товариша, зоставиш у біді – даремно ти на світ народився».

Сергій був хорошим другом – він до останньої миті свого життя турбувався за побратимів...

Сергій не обирав війни, але він обрав шлях воїна і пройшов його з честю та гідністю до останнього кроку і до останнього подиху.

Таких людей, як Сергій Яцух, небагато. І в цьому контексті хочеться знову згадати неповторного Олександра Довженка, який, свого часу, сказав: «Бог в людини. Він є, або немає. Але повна його відсутність – це великий крок назад і вниз. В майбутньому люди придуть до Нього.... До божественного у собі. До прекрасного. До безсмертного...»

Бог, Який наповняв душу Сергія, прекрасно вів його стежкою земного життя і привів до безсмертя, адже Герої не вмирають – вони стають Воїнами Свiтла!

А нам потрібно навчитися бути щиро вдячними Богу і Збройним силам України, які охороняють небо над нашою країною, тримають оборону, здійснюють контрастув і надихають цивільних людей вірити у завтрашній день та в наближення Перемоги, за яку віддають життя віддані сини і доньки Українського народу – Цвіт Нації!

Гордимось, що серед згаданого Цвіту є випускник Західноукраїнського національного університету – Сергій Яцух!

Просимо усіх небайдужих підписати петицію про присвоєння звання Героя України (посмертно) випускнику ЗУНУ Сергію Васильовичу ЯЦУХУ:

<https://petition.president.gov.ua/petition/190454>

Слава Україні! Героям Слава! Слава Збройним силам України!

Марія БАЛЩЬКА

Університетська
Думка

Засновник і видавець
Західноукраїнський
національний університет

Регістраційне свідоцтво
ТР №424-24пр від 25.12.2006 р.
Адреса редакції:
46009 м. Тернопіль, вул. Львівська, 11
+38-067-26-76-493
gazeta_wunu@ukr.net, mariya173@ukr.net

Головний редактор Марія Балщцька
У випуску газети використані матеріали
відділу інформації
та зв'язків з громадськістю ЗУНУ
Газета виходить у форматі pdf
Балщцька Марія Йосипівна -
оригінал-макет, верстка, дизайн

За зміст і достовірність фактів відповідає автор публікації. Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції. Редакція Газети залишає за собою право редагувати схвалені до друку тексти. При передруку посилання на «Університетську думку» – обов'язкове!
Газета виходить з благої метою для безкоштовного розповсюдження.